

Пролої

Артиљерија је тутњала и гранате великог калибра, падале су свуда око куће у којој смо се налазили. Срећом, па је овде свака кућа имала подрум. Већ три дана се бијемо за ово село које је толико сјебано, да више није ни битно како се зове. Поред тога, што је овде све изгубљено, изгубило се и име села.

Пре два дана, били смо опкољени на овом истом положају који смо држали. Украјинци су налетели са једном четом тенкова Т-72 и још неким деловима других јединица, који су их пратили, и како смо били у лошијој позицији и нисмо могли да им парирамо у ватреној моћи, натерали су нас на ту такозвану очајничку борбу до последњег даха или човека. У овој причи је јебено то што у овом *Вајнеру* важи једна крилатица која каже да се *Вајнер* не повлачи, већ се бори до самог краја. Та прича има две стране: једну добру и наравно, ону лошу. Добра је та што те такво правило тера да се стварно трудиш у борби до максималних граница, а често и преко њих. Знаш да немаш неку другу могућност и онда се бориш, као да ти је то последња битка, што у суштини, на неки начин, и може да буде. Сви су максимално усредсређени на оно што се догађа око тебе и нема луфта за некакво лелемудање. Сваки корак се пажљиво планира, и све се извршава крајње брзо и прецизно. Мораш да преживиш.

У супротном, непријатељ те прегази.

Са друге стране, ако и поред свег тог труда, који сви уложимо, дође до ситуације у којој нема излаза, онда мораш да видиш како ћеш да окончаш свој боравак на овом свету. Најбоље је да изабереш онај, у коме са собом повучеш што више оних који су на супротној страни. То је идеалан крај, мада има и оних много горих.

Нама се управо то дешавало у протеклих неколико дана, када смо били буквално одсечени од дела наших снага јер су се са оба крила украјинске снаге пробиле, и уништиле

неке од наших ефектива. Имали су велике губитке, али су истрајали у својој намери да нас отерају из овог села, које им је стајало на путу да остваре своје стратешке циљеве и за још мало се приближе Доњецу, из којег су били истерани на почетку овог сукоба. Само чудо, ако тако могу да кажем, нас је спасило да не будемо прегажени на овим позицијама које смо грчевито држали. Свако ко је могао да држи макар и пиштољ, или да оном једном руком, која му је остала, баца бомбе, борио се за голи живот...

Некада сам гледао ратне филмове у којима су се снимале веома сличне сцене, и увек сам то приписивао режисеровој машти, или повећаној потреби за додатном драматизацијом због потреба самог филма. Међутим, овде сам доживео све то, па још и много горе јер сада нисам седео испред биоскопског платна, већ сам био директан актер. Нисам могао да изађем када сам ја хтео јер је око мене грмело, као ни у једном филму, који сам до сада гледао.

Борбе које су вођене у претходних недељу дана, биле су нешто што ја нисам искусио и само моје дугогодишње искуство и смиреност, која са тим искуством долази, спасила ме да не одлепим. И не само мене, већ и моје из вода. Никада нешто такво нисам доживео, а могу да кажем да сам баш свашта и видео и осетио на својој кожи, током протеклих година, колико носим чизме. Ово је био нестваран доживљај, којег ћу се дуго сећати, уколико успем да преживим.

Сада сам скапирао шта значи када човек испадне из винкла, због константног бомбардовања. Тај звук ти после одређеног времена буквално протреса утробу. Без обзира колико си добро заклоњен, детонације те сустигну свуда, и добро те протресу. Најгоре су биле оне смене у рововима када је део нашег вода, ипак морао да изађе напоље и буде приправан, уколико Украјинци одлуче да изврше и неки напад, после престанка дејства њихове тешке артиљерије. И овде је стварно радила само тешка артиљерија. Ништа мање од калибра 120 милиметара није падало по нама, док смо се

склупчани стискали у рововима, надајући се да нека од тих силних граната неће пасти баш у онај ров, у коме смо били завучени. У неку руку смо и молили Бога да се ови одлуче на пешадијски напад јер би тако ово бесомучно бомбардовање стало и наши живци, који су били на ивици, би мало одморили од напетости и трзања на сваки звиждук гранате која је парала небо, падајући ка нама који смо доле у рововима беспомоћно чучали, надајући се да то није баш та.

Пошто смо били опкољени на нашим положајима, које смо претходно већ били освојили, наша артиљерија, која је тукла неколико сати без престанка, успела је да нам издејствује да направимо поново помак ка напред, односно ка мало бољим позицијама. У селу, за које смо се борили десет дана, није остала ниједна читава кућа. Мени је ово било толико фасцинантно, да сам неколико пута ухватио себе како бројим, не гранате које падају, већ плотуне који се испаљују један за другим. То се звало *Совјетском докџирином*. Тамо код нас су то звали *сјаљена земља*. Па и поред таквог преоравања терена пред нама, није се ништа могло померити све док ми чизмом не станемо на сваки метар терена, за који смо се борили. То је уосталом, било старо правило. Артиљерију су звали *краљицом рајша*, а пешадију *џринцезом*, што говори само по себи ко има какву улогу.

Џаба је било то што су наши испалили неколико шлепера граната, када смо ми на крају морали да одемо тамо, и проверимо да ли је истеран и последњи непријатељски војник; ако није, онда се све сводило на поновну борбу, на живот и смрт.

Сам терен је био јако незгодан, како за напад тако и за одбрану. Прво што је све било равно као тепсија. Ту и тамо би се уздигао понеки брежуљак надморске висине неколико десетина метара, и правило је важило да, онај ко држи такво узвишење, има и одређену предност. Неки пут смо се шалили да, ако би се попели и на шлем, били би у висинској предности. Ми смо се сада налазили у овом селу чије име више

није ни било важно јер је читаво село било толико разорено, да не знам ни да би вредело обнављати га икада више. Јефтиније би било довести неколико багера и све ове остатке поравнати и заборавити какви су се ужаси овде догодили. Када смо истерали украјинске снаге са ове позиције, то смо урадили онако како то једино и може, на препад који је био добро испланиран и у томе смо успели јер смо све добро испланирали.

Међутим, по заузимању њихових позиција које је требало задржати, појавио се проблем. Њихова артиљерија нас је толико тукла, да је просто било неиздрживо. Ту се и десило, да су нам уништили онај део наших снага које су биле на отвореном, у рововима на боковима села. И онда су тај моменат искористили и обухватили нас у клешта, опколивши нас са две чете оклопа који су уништавали сваког, ако би се само појавио у рову или позицији одакле би могао да се пружи отпор. Те тенкове је, наравно, пратила њихова пешадија. Једина предност коју смо имали, било је ово узвишење, на коме се и налазио део села које смо држали. И ту се опет умешала ратна срећа, ако то уопште и постоји. Током светог бомбардовања, све то што је падало, направило је такву штету, да је велики део терена, који је био испред, био буквално непроходан и за самог пешака, а камоли за тенкове и транспортере.

Негде сам читао да је то сјебало и Немце на Стаљинграду, који су толико разорили да није било више могуће кретати се улицама града, што је са друге стране било повољно за оне који су град бранили. И ево сада, они који желе да буду наследници тог пораженог *Вермахта*, праве исту грешку, додуше не у Стаљинграду, већ у овом малом, богу иза леђа, селу, што нам опет даје неку наду да можда и можемо да им се одупремо, иако су бројнији и ватрено надмоћнији.

Бар смо били на сигурном, да тенкови не могу да нам приђу, нити да заузму повољније положаје, да би нас тукли. Дакле, морали су да пошаљу своју пешадију, да покушају да

нас истерају из наших заклона. И ту је велику улогу одиграла наша артиљерија, која, исто као и њихова, није штедела на муницији и гранатирању, у прављењу баражне ватре, која је у највећој мери и спречавала њихове снаге да нас преплаве својом бројношћу. На тренутак сам помислио да смо се вратили у Други светски рат, толико је таласа напада било од стране њихове пешадије. Цеви на неким пушкомитраљезима су се буквално усијале и оружје се кварило услед великог ритма паљбе.

То је тако трајало три дана, када се ратна срећа изненада окренула и када су схватили да им се не исплати више гинути за ово безимено село. Повукли су се и наставили да нас туку артиљеријом и невероватном плотунском ватром, као да желе да нам се освете за то, што нису могли да се пробију кроз тих неколико преосталих, потпуно уништених кућа, које су се једва држале на оронулим зидовима. Наравно, губитке које су имали, нису могли да надоместе и то је било једино што се бројало.

Сећам се да смо тамо код нас, деведесетих, ми толико кубурили са муницијом да, када би уз знак подршке било испале неколико граната заредом из минобацача 120 милиметара, то је била паљба која је била уочена. Мислим да овде испале за један дан, колико смо ми испалили у читавом рату, током борби за Косово. Наравно и Русија и Украјина су биле огромне земље са, можда неисцрпним, залихама артиљеријске муниције па се то није могло поредити са нашим снагама, али та дејства су била веома задивљујућа, с обзиром на то колико се муниције испаливало. Оно што је мени било најфасцинантније је податак који сам уловио негде у лету, да овде троше резерве поједине муниције из шездесетих година прошлог века, и да ће им требати много времена да би начели оне резерве из седамдесетих.

Неколико граната је пало баш око наше куће, и читав подрум се тако затресао, да је неколико великих комада отпало са плафона.

„Комањдир, ови решили да нас овде затрпају и да онда само прођу преко нас”, добио је Жења који је увек био оран за зајеванцију. Вратио се са одсуства јер је био пре два месеца рањен у акцији, у којој смо упали у заседу украјинских командоса, и једва смо успели да се извучемо. Само нас је чудо спасило од тоталног масакра.

„Жења, не баксузирај, него иди изађи и види да ли је неко од наших страдао горе на положајима”, пресекао је Володин, његов шеф тима, наставак зајеванције.

Жења је само одмахнуо главом, узео пушку, и поправивши шлем устрчао уз уске степенице које су водиле право напоље из подрума. Овде се нигде није ишло без шлема. Није било оног туристичког ратовања, какво се могло видети на филмовима, где су ликови који ратују везивали мараме око глава и глумили велике фаце. Овде, да смо могли некако да ставимо два шлема на главу, то би и урадили. Артиљерија је пљуштала са свих страна и шлем је главу чувао, али у буквалном смислу.

Наш вод је држао положаје око три куће и онда се настављао следећи вод, и тако дуж читавог батаљона, који је овде био ушанчен од почетка борби. Проблем је био што је наша чета била некако најистуренија и због те позиције, сада и скоро у потпуности опкољена. Положаје смо буквално отели од Украјинаца који су били кренули у општу офанзиву пре месец дана, али која није успела, и онда су се ушанчили на овим достигнутим положајима, све док нисмо добили наређење да их одавде потиснемо, и од тада трају борбе око преузимања овог села. Оно је имало као неки стратешки значај јер се овде укрштао пут преко кога је прелазила и пруга, које је водила даље ка Маријупољу из којег смо били одбачени, у нашој неуспешној офанзиви, пре три месеца.

Од тада се борбе воде око неколико стратешких насеља зарад успостављања линија за снабдевање, што је овде јако значајно с обзиром на бројност снага које се налазе на положајима и са једне и са друге стране. Материјална средства

која су стизала на обе стране, мерила су се у хиљадама тона на месечном нивоу, некада и на недељном; зависи од интензитета борби. Те неке првобитне замисли су нажалост пропале, а главна од њих је била да се успостави копнена веза са Кримом и да се њихове снаге одбаце толико, да више не могу да угрожавају територију Крима. Међутим, као што ја увек кажем, и друга страна се нешто пита.

Ови одавде су имали почетну замисао да истерају украјинску власт из две републике: Доњецке и Луганске, и као што рекох да се некако копном споје са Кримом, али како то већ бива у ратовима, не остварују се баш сви исцртани планови, тако да је сада била нека врста пат позиције. Русија се званично није мешала у овај рат, али је обимно помагала у материјално-техничким средствима и у тежем наоружању. Мада, реално гледајући, ове две републике су биле и најбогатије у читавој Украјини и то је био један од основних разлога што Украјина није хтела да их се одрекне по било коју цену. Са Кримом је било другачије. То је било једно стратешко место због позиције и поморских база, али овде у Донбасу су се правиле велике паре.

Мада, овај рат је и почео, пре свега због Крима. Већ се било некако знало да Украјинци само чекају миг са Запада, па да откажу боравак Руској црноморској флоти, која је читав свој век боравила на Криму, и у Севастопољу имала највећу поморску базу у читавом региону из које је контролисано, не само Црно море, већ и добар део Кавказа који је такође био стратешки важан за Русију. Руска страна је фактички само предупредила оно што би се неминовно десило, а што Руси нису смели никако да дозволе, а то је да се после њиховог одласка са Крима у Севастопољу стационира НАТО морнарица, како је било планирано.

Зато ме је помало и чудило што се сама Русија није много одлучније умешала и ово завршила у неколико потеза. Овако смо се само мрцварили. Али добро, ко зна шта се све мотало по главуцама оних горе буца и какве су све они акције

комбиновали око читаве ове приче. Било је одмах јасно да се овде ради о великој комбинаторици на много високим и стратешки важним нивоима, који нису били доступни мојој малој глави.

Сво људство за овај рат, давале су ове две републике. Наравно, било је ту много *иресвучених* руских војника који су управљали неким сложенијим борбеним системима, али они су остајали углавном у позадини иза првих борбених линија. Велику улогу су чинили и добровољци, који су као и ми били у неким другим формацијама. Једна од тих познатијих формација био је и батаљон Спарта, који ме је подсећао на Српску добровољачку гарду, којом је руководио покојни Аркан. Они су се овде заиста јако добро показали. На првом месту били су много мотивисани, и на неки начин су се борили исто као и ми: до последњег човека, али то и не треба да чуди јер су то све били људи са ових терена и борили су се за себе и будућност својих породица. Због тога им мотивације са те стране није мањкало нити недостајало.

Хтео сам да допуним муницију и у резервним оквири-ма, када је Жења стрчао доле.

„Комањдир, ови се спремају да нападну, доле низ улицу су виђени оклопни транспортери како довозе људство”, изверглао је у једном даху и појурио назад ка нашим положајима које смо овде држали.

Сви су га добро чули и није било потребе да издајем никакву команду. Свако је брзо навукао своју опрему и кренули смо на, унапред договорене, позиције. Иначе, ни овде се ништа није много променило у некој ратној тактици. Могли су да науче, барем мало боље да је код оваквих напада најважнија уиграност и усклађеност јер је од пада последње гранате већ прошло доста времена и више није било неког фактора изненађења.

Изгледа да је неке тамо, на украјинској страни баш много стало да нас истера одавде, само што је за то пропустио своју шансу у протеклим данима, када смо нас шачица

били потпуно опкољени и на ивици слома. Сада смо се поново спојили са батаљоном који се допунио и са многим домаћим снагама, које су исто тако биле одлучне да ово место не предају у руке Украјинцима, ни по коју цену, и сада смо ту где смо. Борба до самог краја. Добро, нисмо баш били у потпуности спојени, али знали смо да нисмо сами и да можемо да рачунамо на неку помоћ и од њих.

Имали смо чак и времена да се распоредимо по траншејама док смо у даљини, низ сеоску улицу зачули звуке оклопних транспортера који одговарају нашем БВП-у. Само што су ови њихови имали топове од 30 милиметара за разлику од наших, који су били 20 милиметара.

Како је већ одавно сваки сектор паљбе био подељен, није било потребе да сада то понављам. Само сам викнуо да нико не отвара ватру док не видимо како напредују ка нама. Мој вод је иначе држао најистуренији положај у селу, фактички смо били на самом улазу у село, и били смо мало уклињени, али нису могли да нас одсеку јер нам је са леве стране био водени канал, а са десне Побра са његовим, који су нам чували уједно и одступницу јер је то био једини правац којим смо могли да стратешки одступимо и променимо положаје, уколико до тога дође.

Највећи проблем је био што од самог почетка нисмо држали доњи део села, односно групицу кућа која је била одмах до саме кривине канала који је прелазео испред самог села и правио неку врсту полукруга око једног дела села. Ту су Украјинци поставили лаки понтонски мост преко којег су прелазиле њихове како оклопне трупе, тако и пешадија, које је изгледа било у неограниченом броју. Међутим, пошто је тај доњи положај био тактички јако неповољан, онда га нисмо ни запоседали јер не би могли никако да га одбранимо.

Свуда у рововима, у посебним проширењима налазила се резервна муниција, тако да смо били добро снабдевени и лако смо могли да вршимо допуну, што је било јако важно

с обзиром на интензитет паљбе која се овде одвијала при свакој борби. Мислио сам да Американци троше највише муниције од свих и да су они ти који расипају, али су ме последње борбе потпуно демантовале. Највећи расипници муниције су дефинитивно били Руси. Када је ово почело, био сам запањен колико се овде пуцало. То се мерило у десетинама хиљада испаљених граната без икаквог застоја. Додуше, ни друга страна није много заостајала, и они су засипали као да је свака граната за џабе и да морају да је испале па шта буде.

По ономе што сам ја научио за све ове године, за све оно што смо радили било је потребно сигурно педесет посто мање муниције од оне која је испаљена. Био је добар осећај бити толико подржан од стране артиљерије, али на крају када се ствари погледају изблиза, то и не даје толики учинак ако није синхронизовано са дејством трупа које наступају на самом терену.

Прва је долетела нечујно јер нисмо обрађали много пажњу на то, али када је пала лево од нас, знао сам да се друга страна нечему научила. Сада су нас гађали из минобацача 82 милиметра да би осигурали, да када крене њихова пешадија немају губитака од великих калибара који су тукли до малопре. Како смо знали да је ова прва била она наводећа, односно контролна, чекали смо да сада уследи неколико плотуна и да ће падати по нама као киша. Ровови нису били копани у равној линији већ у цик-цак, тако да није било опасности да једна граната, која упадне у ров, направи неку већу штету. Сео сам на земљу и прибио сам се уз влажну страну рова, ишчекујући да први плотун падне по нама.

Иако сам знао да није баш велика вероватноћа да нека граната упадне у ров који је широк шездесетак сантиметара, ипак сам затворио очи и сав се стегнуо док сам слушао оно познато звиждање гранате која пара ваздух док пада ка тлу. Иако минобацачке гранате од 82 милиметра нису неки велики калибар, код пешадије могу да нанесу велику штету и оне служе да би се, овако као што смо ми сада набили

главе у ровове, противник држао у заклону док се непријатељска пешадија спрема да нападне. То смо сви ми знали и чим су прве гранате пале, одмах смо знали да ли смо директно угрожени или не. Поискакали смо на грудобране, таман да видимо како три оклопна транспортера крећу из правца две куће које нису биле под нашом контролом, а које су се налазиле на самом улазу у село, на неких стотињак метара од наших положаја. Док су се кретали ка нама, у разбацаној колони, отворили су ватру из својих тридесетомилиметарских топова ка нама. Морали смо поново да се забијемо доле у заклон јер је ова муниција, којом су нас гађали, била високораспрскавајућа и могла је да нанесе доста штете.

Иако сада нису више могли да нас ухвате у клешта, као пре неколико дана када су нас готово истребили, ипак су нам били јако близу на овом крилу и морали смо добро да водимо рачуна, да им не дозволимо да нам приђу преблизу.

Дуж тога пута нисмо постављали противтенковске мине из два разлога. Први је био тај што баш и нисмо могли да изађемо на тај део терена и да то безбедно обавимо, с обзиром на то да су ту на том делу они држали своје позиције, и свако ко би сишао на тај део пута био би лака мета. Други разлог је био тај што смо рачунали да ћемо наше позиције померити даље напред, и да би оне само ометале нашу технику док напредује и пружа нам подршку, али сада док су они надирали ка нама, питао сам се да ли је та одлука била исправна. Иначе, овде у рову је био наш пети тим који је и служио, између осталог, за подршку осталим тимовима. Имали су у свом саставу три РПГ-а, различитих модела до седмице па до двадесет двојке. Мени се лично највише свиђала стара добра седмица јер је била некако најубојитија. Много пута се до сада доказала, а и могла је да се допуњује онолико пута колико је неко био вољан да из ње пуца, и због тога сам и наредио да се ту у проширењу за руковаоца са РПГ-ом остави и највише граната за РПГ-7.

Нисам морао ни да гледам, знао сам да је мали Миша ту унутра и да само чека шансу да вирне из рова и да онда

опали из свога бацача са којим је био непогрешив. Међутим, ови што су нападали, мало су променили технику и сада је пешадија седела унутар транспортера који је бљувао ватру не дајући тако шансу нашим ерпегејцима да наскоче на грудобран и опале из својих бацача. Оног првог су пратила друга два транспортера и то у некој чудној формацији, колико сам могао да видим на свом огледалцу, које сам везао на један прут који је вирио из траншеје и помоћу којег сам могао безбедно да пратим шта се дешава испред нашег рова, а да не будем убијен или погођен.

Ово је додуше била она стара фора, али је давала резултате. Јебо двадесет и први век када мораш да се сналазиш помоћу штапа и канапа, али у буквалном смислу јер је оно огледалце и било везано танким канапом за онај штап. Морали смо нешто под хитно да урадимо јер ће се ускоро они транспортери наћи преблизу и онда нећемо моћи ништа да учинимо и у неком случају, ако су довољно луцидни они што их возе, могли би и да их натерају право на наше траншеје и онда би била борба прса у прса, али у буквалном смислу. То нисам смео да дозволим. Дозволити им да приђу толико близу, значило би пораз јер када непријатељ упадне у твој ров који браниш, то значи да си поражен.

Викнуо сам овим из првог тима, који су били око мене да побацају димне бомбе по улици, да би мало заклонили наш ров и да би збунили противника јер сам знао да ће морати да успоре своје напредовање, ако не буду јасно видели терен испред себе. Када је то било одрађено, вирнуо сам и видео како бели дим плеше по нашим положајима и ваља се ка путу. Бела измаглица се сада распршила и направила солидну димну завесу која нас је заклањала довољно, да можемо мало да предахнемо, али нисмо смели много да чекамо јер ће се дим разићи и онда ћемо бити на истом као малопре. Морало се деловати брзо и убитачно.

Миша, узми двојицу и иди ниже низ ров и када ти се укаже њрилика њробај да њојодиш онај груиш њрансиорџер. Јеси

ли разумео? Не њрви, нејо онај друји, на брзину сам му викнуо.

Он је само извирио из оног удубљења у рову и гледао ме је неколико тренутака оном својом блентавом фацом, а онда је климнуо главом изашавши из свога удубљења и носећи у руци већ напуњен РПГ. За њим су ишла и друга двојица носећи своје бацаче, и двојица са додатним гранатама су их пратили. Када је прошао поред мене, Миша се само искезио као да ми каже да је то завршена ствар. Видео сам му у очима оно адреналинско лудило које човека ухвати у оваквим ситуацијама. Био ми је симпатичан са тим својим клемпавим ушима на које је био поносан.

Они транспортери су и даље гађали, али то више није било то. Вероватно су они у својим нишанима задржали исти циљ, али како су и даље напредовали, тај циљ им се мењао, само што они од дима више нису могли да га коригују. Како није било ни дашка ветра на нашу срећу, онај дим се полако ваљао ка њима, уздижући се лагано увис, што је нама савршено одговарало јер смо били на мало вишим позицијама од њих доле на путу којим су се кретали. То ће добро доћи Миши када буде гађао са својих нових позиција. Нисам тражио артиљеријску подршку, зато што за тим није било сврхе. Док би они опалили и кориговали ватру, циљеви би се већ померили напред, а како за сада није било пешадије, која је била унутар транспортера, артиљерија би само направила још већу стрку од ове која се тренутно дешава. Више сам волео овако да имам бољи преглед ситуације. Да не говорим о томе да би сигурно прва опаљења била непрецизна и да би можда неколико пало и по нашим позицијама. Већ се дешавало раније, тако да није било вредно ризика. Не би много добили и само би изгубили на времену и док би се са артиљерцима наштеловали ефекат би био пропуштен.

Гледао сам у правцу рова према којем је Миша отишао и чекао да он затражи подршку за себе и оне своје, и када ме је позвао, наредио сам да се опали из свега што имамо по

оном првом транспортеру, да би му скренули пажњу. То смо и урадили и то је одмах дало резултате. Онај први транспортер је усмерио сву своју паљбу ка нашим позицијама, док смо ми тукли по њему и гледали како наши меци добују по оклопу који нису могли да пробуше. Сигурно је оном што вози унутра била права какофонија звукова који су споља добовали по оклопу транспортера, а он се унутра задовољно смешкао јер му не можемо ништа.

То је дало Миши и његовим простора, и угледао сам њих тројицу како наскачу на удаљени део рововског грудобрана и испаљују, готово истовремено, гранате из својих бацача. Да ме нису послушали, видео сам одмах јер су истовремено гађали сва три транспортера и погодили су два, први и последњи, док је онај други остао усамљен у сендвичу ватре и дима, који су куљали из она два претходно погођена. Како је паљба стала, извирили смо мало слободније из рова и посматрали како се из оног првог транспортера извлачи неколико пешадинаца који су били у пламену. Одвратна смрт и због тога нисам никада волео те оклопе јер не знаш када те погоде. Само се претвориш у живу буктињу, која вришти и ваља се по земљи, покушавајући да се угаси. Чак и да преживиш којим случајем, остајеш реш печен за читав живот и личиш на наказу која троши живот и ваздух на земљи. Нека хвала, али ћу радије бити и даље прашинар.

Пошто ништа нисмо могли да урадимо, само смо тако посматрали док се тела у пламену нису умирила на земљи.

Онај други транспортер је покушао да изманеврише и некако се пробије уском улицом између она два и врати се уназад, али је био блокиран и спреда и отпозади.

Миша, јави се позвао сам преко везе.

„Слуша Миша.”

Ако можете, појојите онај други оклоп што покушава да се извуче. Било би добро, али немојте много да се излажете ризику, нисам хтео да их форсирам јер су већ урадили довољно.

„Ево управо то сада договарамо. Гледај, сада иде.”

Прекинуо је везу и сада смо сви ми гледали вирећи из рова шта ће се десити. Они су тамо са њихових позиција имали бољи преглед него ми одавде па су онда на основу тога и донели неке одлуке.

И онда сам га видео како је наскочио на грудобран рова са РПГ-ом на рамену. Кратко је нишанио и опалио. Видео сам бели дим и онда је Миша нестао са видика у пламену ватре и гејзира земље који се дигао. Још сам стајао отворених уста, запањен оним што сам видео, покушавајући да схватим шта се то управо догодило, када ме је неко мунуо у панцир и показао на улицу испод нас. Видео сам како се из оне задимљене измаглице појављује један тенк Т-72, са упереном цевком ка нама.